

avant...!

Figueres 2 desembre 1931 - n.º 6 **periòdic d'esquerra** redac. muralla, 17, 3.er, 2.na

indefinites?... parlem-ne

Els nostres ex-amics polítics s'han cansat d'inventar adjectius i de cercar fórmules per presentar-nos com els més exaltats propagadors de les ideologies extremistes, ara una ara l'altra han nomenat les que més podien esverar la gent *seriosa* perquè s'allunyessin de nosaltres per por de contagi.

Poc segurs dels resultats han cregut que relacionant-nos amb fets i persones ben aliens a la nostra actuació podien inhabilitar-nos per influir en l'opinió pública.

Això fa que sentim el deure de fer acte de fe encara que mai hem declinat de presentar-nos tal com som

Un grup d'homes aplegats sota la bandera d'*avant..!* que no perseguim altre fi que poder exposar clar i net el nostre pensament, sense restriccions de cap mena i absents per complet de mòbils egoistes que puguin guiar les nostres passes amb parcialitat.

Fórem obligats a suspendre el nostre periòdic al poc temps de la seva aparició, perquè decidits com estàvem a nomenar cada cosa pel seu nom i disposats a no tolerar que es mistifiquessin, a comoditat de cap sector determinat d'homes hàbils, els assumptes que afecten a la col·lectivitat, sabem que això ens enfrontaria, cara a cara, amb els que creïem nobles adversaris i així ho esperàvem quan al nostre primer descuit ja ens havien occit per l'espalla.

A tots els direm que no som gènere d'importació, puix gairebé tots nosaltres som fills de la nostra volguda Figueres i, per tant, sentim en la nostra ànima aquella fretura de llibertat que han sentit els homes immortals d'aquesta bella terra empordanesa, que, per damunt de la desigualtat social i generosos amb sacrificis, han imprimit el seu nom en la història d'aquest gloriós poble català que sempre ha estat a punt per aconseguir en cada moment el màxim de llibertat possible.

Així, doncs, sentint-nos lleials a la nostra època amb el deure de millorar l'obra que hem trobat feta, estem fermament decidits, altra vegada, a treballar, amb tots els mitjans que tinguem al nostre abast, per aconseguir ço que ens proposem i convidem a qui vulgui ajudar-nos en la nostra empresa, avançant-li que únicament tenim un límit a la banda dreta deixant l'esquerra completament il·limitada, perquè qui ho tingui a bé pugui exposar el seu pensament per la regeneració de la comunitat humana.

Aspirem únicament engruixir les rengleres dels periòdics que parlen el llenguatge del poble, amb el qual sempre estem atents a donar el nostre esforç, per tal d'eliminar els paràsits que volen viure d'ell.

Ben poca cosa més amics, amants dels fets més que de les paraules sols esperem la successió dels esdeveniments per a donar-vos la nostra opinió sincera i d'homes lliures.

J. V. CAMPS.

full quinzenal

l'afer bloch

No fa pas molt de temps, que en una sessió de l'Ajuntament de Barcelona, el conseller Casanoves, deia: L'únic tort dels homes de la República ha estat no aixecar a cada cantonada de carrer una guillotina.

Nosaltres, ací Figueres, perquè feiem ambient en pro d'un sanejament radical, erem qualificats de cap-escalfats i carrinclons.

I cada dia podem adonar-nos més que els monàrquics emboscats estant a l'aguait. Amb l'afer Bloch s'ha volgut occir violentment el prestigi d'un grup d'homes que s'han sacrificat ardidament per implantar la República.

Perquè cal reconèixer que l'encoberta acusació contra Companys, anava contra tota l'Esquerra, contra el President Macià, que és dir contra Catalunya entera.

La premsa reaccionària d'Espanya compromesa en aquest complot, s'ha esplaiat amb atacs biliosos contra la gent liberal del nostre país.

Potser encara hi serem a temps. Cert és, que el moment propici d'ornamentar els carrers amb aparells de justícia, ha passat, però és precís que els homes dirigents del nostre moviment de reivindicació actuïn enèrgicament.

Res de tolerància ni compassió. Ells tampoc en tingueren Donem-nos compte que l'enemic viu dins de casa. Que resta molta gent que fretura en tornar aclamar a Cambó.

La reacció està amatent i si el remei no és prou eficaç per aixafarla, potser la segona embestida no la podrem resistir.

MARIUS SUIRAM

10 cts.

pau i encens, quina pudor!!!

Els ensotanats de *La Veu de l'Empordà* aprofitaren el nostre forçat silenci, per atacar-nos descaradament. Quan veieren que no podíem respondre llavors volgueren bofetear-nos.

Ara que tornem a la brega, restem amatents a copsar les seves escomeses jesuítiques. No som dels que aixequem bandera blanca promptament, ha començat la dansa i hem de ballar.

Ara bé, us preguem que feu una distinció entre els «avantistes» i ço que vosaltres anomeu «guardia cívica». Les confusions solen perjudicar. Nosaltres ja podem anar sols, agrupats sota una bandera d'esquerra ben liberal, veïllarem perquè no ens robeu la poca cosa que hem guanyat.

No pensem perdre el temps per la pau de la Ciutat, aquesta pau vostra de Catequística i rosari de l'aurora. Estem en temps de guerra, quan la República estigui consolidada llavors pensarem amb la pau, mentrestant restem al peu del canó.

Així ja ho sabeu, ensotanats de *La Veu*, blasmeu contra nostra totes les malediccions, excomuniqueu-nos si voleu, digueu-nos laics i menja-capellans, que quan ens vingui bé ja us contestarem. Amb armes iguals no ens fa por ningú, i menys vosaltres que ja sou una cosa morta dins la humanitat.

«*L'Empordà Federal*» del dia 16 d'Abril de 1930, va fer-se seus uns mots del «*Heraldo de Madrid*» i que a continuació transcrivim:

«Los actos vargonzosos de los afines de la Dictadura, saliendo de comparsas, haciendo de delatores y hasta de celestinas de quienes les echaban el mendrugo, no pueden perdonarse: Fueron muchas las personas honradas a quienes perjudicaron por servir al amo.»

Obras són amores y no buenas razones!

escoles...

El problema de les escoles..!, hem sentit proclamar a tots els vents pels homes liberals que freturosament desitgen veure elevat el nivell cultural i polític del nostre poble. Problema de les escoles..!, han exclamat els veritables republicans que amb cobejança volen veure, d'una vegada i per sempre, ben lliure les consciències infantils dels nostres fills, fins ara sotmesos al monopoli de l'ensenyament sectari.

Nosaltres diem: és possible que ací Figueres no existeixin encara uns grups escolars o bé unes escoles Municipals laiques? Dies enrera aparegué l'*Empordà Federal* amb un solt que qualificava de poc conseqüents a aquells republicans d'esquerra que porten encara llurs infants a escoles religioses. L'autor d'aquelles ratlles caldria que ens cités una sola escola per infants, (entenguem-ho bé, per infants) que estigués deslligada de tota mena de prejudicis sectaris.

No, a la nostra Ciutat, la federal i republicana per excel·lència, que actualment conté 15 000 habitants, encara no posseeix unes escoles graduades, ni ningú se n'ha preocupat mai. En canvi, aixó sí, camps d'aviació, parcs botànics i zoològics, cases de la Vila... demaneu..!

Que el nostre Ajuntament aprengui l'exemple del Municipi de Mataró. Com tothom sap, amb l'adveniment de la República, l'Ajuntament de Mataró va obtenir, per primera vegada, majoria republicana. Doncs bé, avui ja porten construïts tres grups escolars, que si encara no funcionen, serà un fet dintre breus dies. Bell exemple.

Però, el bo del cas, és que a Figueres tot i havent-hi hagut majories republicanes al Municipi, abans i després de la Dictadura, no s'ha preocupat d'aquest problema tant transcendental per la civilització dels pobles. Va ésser la Dictadura que se'n va preocupar; i ho prova que en enfonsar-se va deixar-nos unes escoles, encara que inacabades.

En venir la República i en pujar l'actual Ajuntament la cosa més lògica hauria estat procurar ultimar aquelles escoles per tal d'obrir-les tot seguit. Han passat set mesos de República i aquell edifici resta de la mateixa manera. Com és això?, què ha passat? Oh! es tracta no res menys que d'una obra feta amb ciment de la Dictadura, diuen els uns; no reuneix condicions estètiques, higièniques ni d'emplaçament, diuen els altres Però el cas és que les obres resten igual.

Nosaltres no volem saber com ni de quina manera foren construïdes. Com tampoc no ens interessa saber si reuneixen condicions estètiques ni d'emplaçament. Però el que sabem de cert, és que si s'obrissin no hi hauria a Figueres unes escoles, de moment, comparables

Creiem molt més convenient l'aixecament d'uns grups escolars que una nova casa de la Ciutat. Val molt més la bona educació d'un noi que la comoditat que poden disfrutar quatre buròcrates. Val mil vegades més la felicitat dels infants que el confort que pot donar-se a una minoria.

RICART XIMENIS.

A Barcelona on tingué de traslladar-se degut a la precària salut, deixà d'existir el passat diumenge, el que fou republicà de cor i home liberal, el capità Miquel Pérez del Castillo.

Una nova pèrdua pel règim actual, un defensor més de les llibertats conquerides que passa a engrandir la llista dels màrtirs de l'ideal.

En retre-li homenatge pòstum, fem arribar a la seva vídua i família el més sentit condol.

de frau

Hem sentit a dir que s'entra molta carn morta, sense passar per la cascota d'arbitris.

Si els rumors es confirmen, aquesta vegada En Pascal no se'n haurà pas d'averkonyir.

El riure va a estones.

parlem-ne

Ara que l'enderrocament de la vella casa de la Vila s'està enllestint, ens ha semblat oportú parlar-ne. Els senyors Regidors que venen obligats a veillar per l'economia de l'erari municipal, per tal d'evitar més impostos i alts arbitris al contribuent, caldria que es fixessin amb l'àrea que resterà al descobert un cop neta de runa i de pedres; i que es fixin, també, si en el mateix lloc podria aixecar-s'hi la nova plaça del mercat en projecte i no en el lloc humit i enfonsat que s'intenta fer, ja que a la nostra manera de veure hi ha lloc suficient per totes les exigències de Figueres, i per tant, s'estalviarien moltes mils pessetes. Es més si la casa de la Ciutat la traslladessin al cafè de la Càmera, propietat de l'Ajuntament, i expropiant la casa del costat, si convingués, al capdavant estaria molt més ben emplaçada.

Que facin comptes i que ens diguin si estem o no encerats.

El poble que ha de pagar, amb la seva actitud, ja ens dirà de quina banda es decanta davant d'un assumpte de tanta importància.

Recordeu-vos que el poble ha passat uns quants anys de disbauxa econòmica i ja està cansat d'impostos i pressupostos extraordinaris.

Vinguin números! ja que tenim dret a conèixer-los.

«L'Empordà Federal» del dia 26 d'abril de 1930 deia:

«ELS AMICS IMPACIENTS: A tots aquells que ens manifesten la seva estranyesa en no veure comentats certs assumptes i certes actituds de PERSONATGES que mereixen sortir a la llum pública en lletres de motllo, els hem de recomanar paciència i confiança. Tot s'anirà fent. Pensen que ens troben en un període constituent i de organització i que no tot pot fer-se almenys per ara a mesura del nostre gust.

Altra cosa serà tan bon punt estiguem aposentats en el Centre proper a inaugurar-se i quant disposem d'un marge d'acció que avui no tenim.

Les coses no podem fer-les com volem. Avui per avui les hem de fer com podem».

Ha passat un any i mig i encara no s'ha fet res, absolutament res.

això serà un dir

En un d'aquests dijous *verds*, que l'empresari del Teatre Municipal ha posat de moda, mants senyors de la F. R. S. (majoria de l'Ajuntament), entraren a l'escenari a felicitar la gentil Enriqueta Torres. Aquesta agrai la distinció, lamentant, alhora, que el nombrós públic del dijous manqués els diumenges en el teatre selecte.

Un dels homes de la F. R. S. (majoria de l'Ajuntament), alt i sapat com un Sant Pau, que sempre està de broma, li digué: Es que el nostre poble és amant de la *grimègia*.

Tingueu compte que les últimes novetats són sempre a

Calçats Pallac

bell exemplar de...

Tothom coneix el Sr. Pere Vives. ¿Dones bé, com el podriem calificar a un senyor que ve la Dictadura i el fan Alcalde. Ve l'ex-rei i cap a saludar-lo. Es proclama la República i és fa republicà. Arriba Macià i va a esperar-lo. Ve l'Estalric i li allarga la mà...?

Creiem que és un bell exemplar d'ambfibòlia cínica.

viure d'il·lusions

Unes nenes a les Escolàpies es dediquen a il·lustrar l'història d'Espanya. La cara seca i polida de l'últim borbó la transformen amb la d'un capità de pirates, pintant-li poblades patilles.

La monja encarregada de la secció les troba *in fraganti*, i les renya: No està bé això que feu - diu - puix si avui aquest personatge està de dissort i lluny d'Espanya, demà podria tornar...

Quines il·lusions!!...

pels curts de vista

Fa bo de veure les obres d'urbanització que es porten a cap en la típica barriada del Garrigal.

Sembla que es té el projecte d'asfaltar i adoquinar la majoria de carrers i corriols del barri.

Així podran circular-hi, sense pò d'ensopegar els curts de vista.

sports

No disposant de l'espai suficient per ressenyar detalladament tots els partits de campionat de la «provincia», els quals, a la primera categoria hi ha prèns part la Unió Esportiva Figueres, i la Erato F. C. a la segona; en farem un curt comentari.

La Unió Esportiva que actualment va al davant de la classificació del campionat, porta sis partits jugats, cinc guanyats i un de perdut. L'actuació a estat en general bona, tot i haver perdut un partit al camp del Cassà, per sis gols a dos, on feren la més desastrosa actuació de la temporada.

Esperem que continuaran jugant amb tot l'entusiasme per assolir el preuat títol que aquest anys se'ls presenta, amb moltes probabilitats d'obtenir-lo, però han de tenir en compte que no tenen enemic.

La puntuació actual és com segueix:

U. E. Figueres . . .	10 punts
Palamós S. C. . . .	7 "
Escala F. C. . . .	6 "
C. D. Cassà	6 "
C. D. Farnés. . . .	5 "
C. D. Montgrí . . .	5 "
Olot F. C.	5 "
Bisbal F. C.	0 "

Al C. D. Farnés, Olot F. C., C. D. Cassà i Bisbal F. C. els manca jugar un partit, i dos el C. D. Montgrí.

La Erato F. C. està fent una actuació a l'invers de la U. E. F. En el seu primer any d'actuació al campionat provincial de segona categoria, sembla que els persegueix la desgràcia, desitgem que no defalleixin i procurin millorar l'acoplació necessària per poder, en els partits que els falta, fer pujar la puntuació.

conferència de joan peiró al teatre principal

El dissabte dia 28 va tenir lloc al Teatre Principal la conferència del que fou durant llargs temps el director del diari obrer *Solidaridad Obrera* En Joan Peiró.

Presentat per la Junta Directiva del «Sindicat Unic de Treballadors d'Oficis Varis» de Figueres, En Peiró començà el seu parlament mostrant la satisfacció que tenia de poder descapdellar el tema sol·licitat pels seus companys obrers de Figueres.

Peiró diu, molt agraït per poder parlar per primera vegada a aquest públic, m'expressaré amb tota sinceritat ja que sóc enemic dels subterfugis preliminars i més en aquests moments que cal aprofitar intensament els instants i versaré sobre el tema: Confederació Nacional del Treball, què és, què pensa i què es proposa.

No m'ha sorprès que encara hom tingui de parlar als obrers de Figueres, com s'hauria de fer amb altres poblacions catalanes d'importància, del que significa el seu millor organisme de defensa, puix que en la seu del Sindicalisme, Barcelona, encara hi han obrers que desconeixen gairebé el que significa la Confederació Nacional del Treball.

Contra les versions que s'han fet a l'entorn de la finalitat del Sindicat he de dir, que aquests estaments obrers no pertanyen únicament aquells beneficis materials d'una pesseta més de jornal i una hora menys de treball. Les aspiracions dels Sindicats són d'una finalitat molt més elevada, capacitar els obrers per fer possible l'adveniment d'una societat més humana i més justa que l'actual.

Declara que la C. N. T. és una agrupació política i per demostrar-ho llegeix els primers articles del seu Reglament, únicament que els homes ocupats en els llocs directius hem comès l'error de dir-nos apolítics sense ésser-ho, solament volíem diferenciar els defensors de la política obrera dels professionals de la política que sempre han estat servidors de la burgesia.

Amb senzills arguments posa en clar l'importància de l'acció directa l'arma més poderosa amb que compta el Sindicalisme organitzat.

Es lamentà de la persecució sistemàtica que han sofert els homes de la C. N. T., doncs en aquests moments de trascendental importància

per l'esdevenidor del poble espanyol, els sindicats es troben mancats de l'ambient necessari per influir, per mitjà de l'acció directa, en els homes ocupats en les tasques del Parlament.

Cita el cas d'un article de la Constitució que dona facultats al govern per suspendre en qualsevol moment les garanties constitucionals, dient que no podent admetre'l la C. N. T. hauria tingut de manifestar-se per la seva comprensió, produint una vaga general per tot Espanya.

El mateix sistema hom hauria pogut emprar per profestar de l'ignominiosa solució donada al problema religiós.

També es refereix al problema agrari, que si uns senyors tingueren anys i anys uns terrenys incults i no productius, no és lògic que ara que es necessiten per treure la misèria i la fam dels pobles, pretenguin ésser indemnitzats per tot el seu valor.

Comenta la crisi que s'apropa al nostre país encara que ha estat el darrer en entrar al concert dels pobles afectats per la crisi mundial, per les causes de la posició neutral en la passada guerra i els fabulosos beneficis obtinguts de la mateixa.

Exposa l'incapacitat de la burgesia espanyola per treure profit d'aquests beneficis, doncs és lamentable no poder veure'ls en lloc.

Una de les mostres que no han sabut treure cap profit d'aquests beneficis és la situació de l'indústria fabril i tèxtil, una de les més importants d'aquest país i la que més increment va pendre en temps de la guerra, ha d'adquirir les seves primeres matèries a l'estranger tenint en terres ibèriques terrenys apropiats pel cultiu del cotó, per exemple Andalusia i Canaries.

Una altra mostra és també la situació de l'indústria del ferro que tot i tenint unes mines de les més productives del món, han d'adquirir el ferro manufacturat en el mercat de Londres.

Com a sindicalistes i anarquistes - diu Peiró - sentim la necessitat de batallar per enderrocar l'actual societat capitalista i damunt de les seves runes bastir-hi una altra societat completament nova. Al mateix temps destruir l'aparell autocràtic de l'Estat i implantar un sistema polític en el qual sigui possible per a tots els

ciutadans disfrutar del màxim de llibertat assolible en tot moment.

Hem de convenir que el moment actual és de capdal importància.

Per un costat l'enigmàtic interrogant de l'horitzó polític, doncs hem de preveure la desfeta dels governamentals socialistes, que mentre voten a la Cambra solucions benèvols amb els seus enemics, els obrers que els encimbellaren als llocs ministerials que ocupen, pateixen fam i misèria.

Per l'altre costat els reaccionaris que no deixen de manifestar-se en cada moment per produir una desfeta violenta.

Aquests fets i la precària situació econòmica que s'apropa al nostre país, puix hom la preveu pitjor que l'actual d'Alemanya, crearan una pertorbació insostenible que obligarà a decidir entre les classes reaccionàries i els obrers, qui deu prendre la responsabilitat del govern del nostre poble.

Dintre breus dies sembla que es decidirà les possibilitats de lluita que presenten els obrers ben organitzats i aleshores tots a la una disposar-nos a propugnar, amb tots els medis que tinguem al nostre abast, per la realització de la revolució social i fer un assaig de comunisme llibertari.

Es mostra ben contrari a la dictadura del proletariat, no pretenem imposar la voluntat d'un partit sobre un poble, com s'ha fet amb altres països, sols pretenem que aquest poble estigui governat pels obrers siguin d'un partit o altre.

Únicament pretenim imposar l'obligació de restar en el seu lloc, ço que farem sense regatejar medis, als directors d'indústria i als obrers intel·lectuals, doncs hem de fer-los-hi entendre que si bé es just que l'obrer manual dongui el seu esforç en profit de la comunitat, amb igualtat de deure es troben els obrers intel·lectuals.

Pregunta si hi ha algú que dient-se republicà no desilja disfrutar del producte íntegre del seu treball, de no ésser foll tothom em contestarà afirmativament, doncs aquesta es la màxima ambició de l'obrer conscient.

Per acabar amics he de dir-vos que en aquest moment històric els obrers amb els seus organismes confederals, per la seva organització vertaderament democràtica i per les seves idealitats bàsiques que satisfan abastament les

necessitats del poble espanyol, són els que estan cridats per decidir els destins d'aquest poble tants anys esclavitzat per les classes privilegiades.

* * *

En acabar el conferenciant fou llargament aplaudit pel nombrós públic que omplia el Teatre Principal.

Amb aquesta conferència el Sindicat de Treballadors de Figueres s'ha apuntat un nou èxit als obtinguts amb aquesta campanya cultural que tan ha contribuït a transformar el concepte catastròfic que en tenien les persones alienes a l'organització obrera.

* * *

Es de doldre un petit incident al acabar aquesta conferència el qual tingué conseqüències ben diferents a les que s'haurien proposat els autors de la malifeta.

Com diem, al acabar, afortunadament, una mà oculta feu que el teatre quedés sense llum per produir pànic que podia haver ocasionat accidents lamentables, però per sort no passà res d'això contra el que haurien volgut els malfactors que s'amagen a la foscor.

Podria ésser que fos una animeta negra dels animals negres també, que deixaren aquell local fa un temps, si es així li fem avinent que vagi alerta, doncs amb les mostres d'indignació que donaren algunes persones assistents a la conferència, podria tocar-li el rebre a aquesta animeta negra.

SALIN.

naturalment...

L'àpat que organitzà la F. R. S. A. (majoria de l'Ajuntament) a honor del President Macià, va ésser un fracàs. Es calculaven uns 300 coberts i no arribaren a 120.

A que fou degut això? Primerament perquè el preu era excessivament alt, i sobretot perquè compartien la taula, elements que tothom coneix com a col laboradors ardits, del règim dictatorial.

Ja és hora de no voler tractes amb aquesta mena de gent. Les persones honrades no poden consentir que al seu costat si asseguin homes de dues cares. A l'àpat de Macià varen anar-hi individus de moltes més cares. Subjectes que per no perdre la *moma* han fet i fan tots els papers de l'auca, fins quan ha convingut han portat el palmó a beneir.

contents i enganyats

A Figueres com a tot arreu del món en passen de molt bones.

Es diu que la minoria de l'Ajuntament sempre que proposa quelcom és rebutjat sistemàticament per la majoria.

Però el Sr. Pascal que en sap un niu, ja ha canviat de tàctica. Sempre que li interessa que una proposició sigui aprovada, ell fa mans i mànecgues perquè els de la majoria s'assabentin de que tal cosa o tal altra li dolria que s'aprovés (cosa que en realitat a ell interessa que s'aprovi). Però, fillets de Déu!, ja tenim que un de la majoria se n'adona i .. demana la paraula, proposant aquella cosa que, precisament (?), no interessa al Sr. Pascal. Naturalment la proposició queda aprovada i ell desimulant calla. Heus ací un home content. I els altres també.

Creiem que el Sr. Pascal hauria d'escriure un llibre que podria titular-se: *Manual del Concejal director de la minoria.*

que passa a la manxúria?

Després del tractat de pau rus-japonès (1905), la província Manxuriana Kuang-Toung, el centre de més importància industrial i comercial de la Manxúria, quedava arrendada al Japó i al mateix temps aquest obtenia l'administració del ferrocarril Sudmanxurià. Avui, aquesta província, després de vint anys d'estar sota el control econòmic del Japó es troba molt industrialitzada; hi han grans explotacions de ferro, carbó i amiant; extensíssims terrenys cultivats amb cotó, blat, mill, etc.; i, naturalment, el Japó ja no en té prou i vol anar a l'obtenció del domini complet d'aquest país, com va fer a l'any 1910 amb la Corea.

Les causes d'aquests instins imperialistes que el Japó està manifestant bel·licósment són molt complexes i tenen un caràcter purament econòmic; les devastacions que produí el terratrèmol de 1923; la catàstrofe bancària de 1927; i el daltabaix de la lliure esterlina. D'altra banda la població

cada dia més excessiva. Heus ací els fets que són causa del trontoll econòmic japonès, i fan, també, que aquesta potència tingui l'esguard fixe damunt la Manxúria per poder obrir pas a la seva expansió cada dia més puixant.

Ultra això, podríem dir que el Japó té un gran interès en rompre la unitat de la Xina per tal com significa una resistència cada vegada més creixent a la seva política imperialista. L'Imperi del Mikado si pot lograr el seu domini sobre la Manxúria no sols dificulta la unitat xinesa sinó que també converteix a la Manxúria, que actualment la tracta com una colònia d'explotació industrial i comercial, en territori gairebé japonès, i al mateix temps li serveix de base a la seva transformació de potència il·lenca en potència continental.

El capitalisme imperialista mundial va a favor del Japó ja que sap que es la manera de mantenir l'*«estatu quo»* a la República xinesa; i perquè sap que amb la ocupació japonesa a la Manxúria es probable que topin amb els russos i, naturalment, a aquí hi veuen una oportunitat per atacar al comunisme. Totes les ires anti-soviètiques giren a l'entorn del Japó, al qual se li permetria tot mentre es decidís a fer una marxa a través de la Manxúria que acabés amb una agressió a la U. R. S. S. El perill també està en què aquesta guerra xino-japonesa no sols podria donar origen a una topada russo-japonesa, sinó que es molt fàcil que provoqués la guerra entre el Japó i Nord Amèrica. Com es pot veure la Manxúria es el punt neuràlgic de la pau mundial. Es per això que s'ha qualificat a aquest país de Balkans de l'extrem orient.

Els únics mitjans que resten per mantenir la pau, són: o bé que la U. R. S. S. no acceptin una provocació japonesa, o bé que un gran moviment de la opinió pública de tots els països ofegui les intencions bèl·liques de l'imperialisme del Japó.

ALEX.

Fa onze anys que Francesc Lairet, fou vilment assassinat pels pistolers que actuaven, a la nostra capital, a sou de la monarquia.

Avui en homenatjar la seva memòria ens adreçem a la justícia de la República recordant-li aquest heroi.

Cal que tot Espanya pugui saber el nom dels que occiren aquest gran home, i que el càstig pels delinqüents estigui en consonància amb la irreparable i sentida pèrdua.

clemència, totpoderosos..!

Com que som «alts de pit», i ocupàvem una llotja d'amfiteatre, el dia del míting a honor del President Macià, i un dels companys toca la flauta, creiem que el pamflet inscrit a *Empordà Federal* el dia 14 del mes passat, anava per nosaltres.

Entaular una polèmica, seria perdre el temps, i a més se'ns podria confondre com a participants a la batalla fastigosa que porten a terme els setmanaris locals. Solament aprofitarem aquesta avinentesa, per a posar en clar la nostra actuació.

El grup *amics d'avant* havia militat a les fileres de la F. R. S. A., una equivocació tothom la pot tenir. Promptament, però, ens adonarem que anàvem per mal camí, i sense estridència de cap mena, amb tot el respecte ens en separarem.

Mentre actuarem a les seves ordres, forem uns bons xicots, el dia següent, ja erem uns perturbadors, uns intransigents, unes calamitats... ¿El nostre acte podia qualificar-se tan durament?

A la F. R. S. A., com a casa l'adroguer, hi ha de tot, persones honorables, i altres que de sota mà van filtrant el verí de la discòrdia. Homes d'una ben marcada orientació imperialista, que procuren doblegar amb tots els mitjans, a qui no pensi i actuï com ells.

Hem procurat de conviure particularment amb els homes de la F. R. S. A., però bentost ens hem adonat, que alguns confonen la política amb l'actuació personal, fins ens han negat la salutació. Es veritablement de doldre, aquesta manca de comprensió.

Quan les eleccions a diputats a Corts, des del nostre periòdic, dèiem que mai ajudariem uns candidats que, per nosaltres, no reunien les condicions precises, d'acord amb les actuals circumstàncies. Aquestes manifestacions ens valgueren el mot de *chantagistes*. Es digué que havíem cobrat de la Lliga. Però avui, el temps, ens dona la raó, ¿què han

fet en el Parlament els diputats de la província de Girona? alguns el ridícul més espantós.

Per presidir la conferència d'una senyoreta, que tenia de donar-la a la F. R. S. A. organitzada per la Jovenutut, i que per *excés de calor* volgueren aplaçar, forem denunciats, per un dels prohoms de la Federació, com a separatistes i perillousos per la consolidació de la República. Es col·locà una pancarda als balcons de la F. R. S. A. que deia «LA RELIGIÓ ES L'OPI DELS POBLES», i també se'ns acusà a nosaltres, dèien que els havíem volgut fer comprometre. Els autors d'aquest acte, restaren callats, sincerament, cal dir-ho, varem lamentar-ho. Animes piadoses, amb procediments jesuífics, han fet arribar la seva veu a les cases on treballem, recomenant-nos (?) degudament.

Qualificar la campanya contra nosstra, es quelcom impossible, el mot no existeix al diccionari.

I tot això en ple regim liberal.

Les idees, per discrepans que siguin, han de merèixer-nos el màxim respecte, si hi ha qui disfruta apilo-tant onces, nosaltres freturem per

fer-les desaparèixer, si el termòmetre de la seva ideologia va lligat amb el calaix, la nostra es manifesta amb el caire més humanitari possible, i per això, perdonem les ofenses rebudes. Tan sols demanem no ésser molestats més, quelcom de clemència, totpoderosos.. !!!

Ja és hora que el poble pugui manifestar-se lliurement, i si la totalitat d'ell no reuneix les indispensables condicions per a triomfar, cal instruir-lo degudament, mai apallissant-lo. Tenim l'obligació de denunciar i assenyalar públicament, donant la cara, els subjectes que de la República en fan salvaguarda de la seva immoralitat. Nosaltres hem batallat pel règim actual, ens hem sacrificat, hem exposat la vida, i ¿és lògic que ens vulgui confondre, qui ha esperat còmodament que li portessin la República en safata?

Vosaltres, continueu a tota vela, nosaltres poc a poc anirem fent via, ja veurem qui arribarà primer. No dubtem que el temps posarà al descobert les cares forrades dels veritables arrivistes de la política.

JOAN CARRERES I SALLERES.

Tu, aficionat a la fotografia, escolta un consell!!

Vés a la **Drogueria «El Siglo»**, Avinguda de la República, 17, Figueres, i demana un exemplar del **CONSEJERO FOTOGRAFICO**, valuós llibre dedicat a l'aficionat, que t'és ofert gratuïtament.

En ell hi trobaràs, una interessantíssima sèrie d'ensenyaments que poden esser-te de gran utilitat.

No dubtis un moment, vés a reclamar l'exemplar que tenen reservat per tu; sàpigues per endavant que presenta la màxima garantia: Te l'ofereix i l'avalua

ZEISS IKON

contra la guerra i pel desarmament

Per iniciativa de S. Parkes Cadman i altres, s'ha fet una enquesta entre clergues de diferents religions, sobre l'actitud de les Esglésies davant d'una guerra, als quals s'han adreçat diverses preguntes. Sobre 53.000 clergues consultats, 12.076, és a dir, el 62 per 100, proposen que les Esglésies refusin tota participació en el sosteniment de tota guerra futura.

10.427, és a dir, el 54 per 100, donen la mateixa resposta i declaren que ells no farien el servei militar en cap cas.

8.316, és a dir, el 43 per 100, fan reserves sobre la qüestió de saber si la guerra seria ofensiva o defensiva.

8.700, o sigui el 45 per 100, declaren que estan disposats a servir en cas de guerra exclusivament per prestar llurs serveis religiosos dintre l'exèrcit.

15.490, o sigui el 80 per 100, s'han declarat a favor de la reducció dels armaments, àdhuc proposant que l'Amèrica redueixi més que les altres nacions.

2.574, o sigui el 13 per 100, defensen l'exercici militar a l'escola i a la Universitat.

12.017, o sigui el 62 per 100, defensen els mitjans pacífics per a protegir els ciutadans americans a

l'estranger, en lloc d'una política d'intervenció armada.

12.709, o sigui el 66 per 100, són partidaris d'una afiliació immediata d'Amèrica a la Societat de les Nacions.

L'adversitat contra la guerra s'ha demostrat que era més intensa entre els estudiants de teologia que entre els clergues.

870, o sigui el 79 per 100, dels 1.001 estudiants de teologia que han estat consultats, han respost que el seu criteri és que les Esglésies han de refusar tot ajut a una guerra futura; 792, o sigui el 72 per 100, declaren que ells no combatran personalment.

301, o sigui el 27 per 100, declaren poder servir en temps de guerra com a clergues.

Mentre el món decididament camina cap al desarmament dels pobles, els individus són víctimes d'un atavisme, tornen a armar-se. El fenomen, encara que entre nsoaltres sigui més sensible que en altres països, ho és per a tot arreu. I ací, pel que ens afecta, no estaria de més que el Govern es capacités de la inajornable necessitat d'acabar amb la profusió d'armes curtes que posen en constant perill el dret més sagrat de tots, que és el dret a la vida.

recollim de "la rambla"

«A Càdiz hi ha un convent de Monges Carmelites on s'obliga a les educandes a cantar un himne—revisionista—que és música de la «Marcha Real» amb lletra religiosa.

Sembla que el pare d'una nena, un excel·lent republicà, malgrat el seu catolicisme, va anar indignat, a protestar. La Superiora, però va objectar-li fredament:

— La República encara no ha entrat en aquest Convent.

— Doncs miri—va replicar el ciutadà— vigili que algun dia no hi entri el poble sense demanar permís».

RIGOL i sempre RIGOL

«L'Empordà Federal» del dia 19 d'abril de 1930 deia:

«Figueres pagarà aquest any per augment de sous als ampleats municipals desde l'any 1923, al 1930.

11.000 duros més.

Si l'actual ajuntament o els que vinguessin no poguessin derogar el vigent reglament d'empleats, l'augment a pagar l'any vinent seria de.

13.000 duros.

Bonica herència de la Dictadura.»

Portem set mesos de República i tot resta igual.

Xampany RIGOL

EL PREFERIT DELS INTEL·LIGENTS

p. c. r.

Hom ens diu que les inicials seguides «P. C. R.» ja no responen, com fins ara, al Partit Catalanista Republicà, sinó al Partit Cavernícola Reaccionari, que és el mateix.

Es allò que diu la dita castellana: «Los mismos perros con disfinto collar».

Amb tot el sentiment recordem l'aniversari del traspàs del mestre del federalisme En Francesc Pi i Margall.

Les seves doctrines són un bon guiatge pels dirigents de la nova Espanya.

Freturem per veure eredir a Barcelona, el tan parlat monument, en just homenatge a la seva immortal obra política.

Un bon taller de calçat a mida
PALLAC GALAN, 2

avant..!

el pròxim número sortirà el
dimecres, dia 16.

venda: llibreria batllosera.

avant..!

ja estem a punt de donar-nos la constitució catalana?

obras son amores y no buenas razones

a propósito de una protesta

dígase la verdad, no importa porqué labios...

No es que aprobemos, ni mucho menos, la actitud de los que en el mítin celebrado en el Teatro Jardín el día 5 del mes próximo pasado exteriorizaron, de manera bien ostensible, su desconfianza con la actuación del diputado Sr. Quintana de Leon.

Y no la aprobamos, porque enemigos de toda violencia y respetuosos con la solemnidad del acto y con los oradores que tomaban parte, y sobre todo, por estar presidido por Don Francisco Maciá, el noble anciano y dignísimo Presidente de la Generalidad, cualquier manifestación de desagrado habría de proporcionarle gran amargura, como es seguro le ocurriría y por lo tanto, razonable o no la protesta, hirió mucho más por inesperada al Sr. Maciá que a quién iba dirigida, que es probable no le sorprendiese, cuando se anticipó a hablar, al renacer la calma, de lo que estaba seguro ser causa del alboroto.

Explicación no pedida, acusación manifiesta. Y no le valen al Sr. Quintana de Leon habilidades para justificarse ante sus incondicionales y los que no protestaron; para aquellos lo mismo daba, pues ya sabemos, a donde llega el servilismo de muchos de los afiliados a los partidos políticos de España y para los otros, espectadores imparciales como el que suscribe, teníamos ya formado nuestro concepto que no podrá variar con toda su formidable dialéctica el Sr. Quintana de Leon.

Antes al contrario, reforzó mucho más nuestro criterio, arguyendo que no asistió a la memorable sesión en que se votó el artículo 24 de la Constitución, por estar «precisamente cuidándose de cuestiones importantes para la República», sin decir cuales y todos contentos ¿no es eso? Débil argumento Sr. Diputado. Para los que votamos la candidatura de Izquierda Catalana en esta circunscripción, qué asunto de mayor trascendencia, de indudable interés para el afianzamiento y prosperidad de la República, que el de la cuestión religiosa? Probablemente ninguno. Y los representantes en Cortes, elevados por la unánime expresión de un pueblo que quiere sacudirse el yugo formidable de la Iglesia Católica, no podían hurtar su voto a dicho artículo, que es muy cómodo una vez votado, o

conocido el criterio de su minoría enviar la adhesión para que figure en el Diario de Sesiones, que no estamos obligados a leer ni a conocer los electores.

Si por la no existencia de 22 de los diputados de la izquierda? Catalana y de otros muchos «afines» de las demás provincias, no se hubiera aprobado el artículo 24, ¿cómo se hubieran justificado delante de sus electores? ¿Que hubiéramos ganado con adherirse todos al famoso artículo? Poco hemos ganado de la otra forma, pero vamos, del mal, el menos. Adhesiones no Sr. Quintana, votos queremos, en pro o en contra, pero votos, que uno de estos vale más que todas las adhesiones y abstenciones juntas, máxime, tratándose de cuestiones que extrañando tanta importancia pudieran dar el triunfo a los reaccionarios por un inculcable abandono de sus deberes de los diputados de izquierda, o que por lo menos, han sido incluido en esta candidatura y han solicitado el voto bajo esta denominación. Para «camelo», bastante tenemos a fray Carrasco Formiguera, el apologista de la Compañía de Jesús, que nos ha salido «rana».

Y hemos de aconsejar al Sr. Quintana de Leon, aunque sin capacidad suficiente para dar consejos a nadie, para que no pierda los estribos en otra ocasión, pues si los alborotadores se escudaban, hasta cierto punto, en la masa anónima, él en cambio con la impunidad de verse amparado por sus incondicionales y las autoridades apostrofó a los que gritaban llamándoles «calumniadores de baja estofa». Y lo mismo que tuvo la arrogancia de desafiar a todo un público, debiera tenerla para aclarar si la insultante frase abarca no sólo a los «malditos» sino a los que sin serlo, hemos comentado o censurado su actitud ante su abstención frente al problema religioso. Y si lo afirma, dada la calidad del agravio, sin desplantes, amenazas, ni arrogancias tenoriscas, que si otros las emplean, sin intimidarnos las despreciamos, nos dispondríamos a exigirle inmediatamente la debida reparación, amparados en el derecho que nos dá la razón de creernos ofendidos públicamente.

¿La inmunidad parlamentaria del Sr. Quintana de Leon le dá derecho para insultar a quién no le insulta sino sólo le censura? Puede un señor por muy diputado que sea, desde una tribuna pública apostrofar a unos hombres que no quieren que hable, pues en su concepto les ha defraudado completamente? Si las explicaciones que dió se hubieran conocido mucho antes, pues tienen derecho los que votan a saber si «juegan limpio» sus diputados, quién sabe si habríase citado el tumulto.

Ni de la exquisita corrección, caballerosidad y *sprit de gentleman* que en toda su persona revela el Sr. Quintana de Leon, podía esperar nadie su actitud. Sabe a lo que se expuso con sus ademanes provocativos y sus frases ofensivas? A que protestantes e incondicionales hubiesen llegado a las manos y el mítin hubiera acabado como el rosario de la Aurora que dicen terminó a farolazos. La contra-protesta habría ahogado el tumulto si sus gestos y ademanes, repetimos, no hubieran exarcebado los ánimos.

Calma Sr. Quintana, calma, que para ser hombre público, es necesario sufrir tanto como sufrió Jesús para sus hermanos. No ignorará V. que, a hombres esclarecidos en la vida pública, recientemente a D. Melquiades, les han prodigado unas gritas formidables y unos pateos mayúsculos. Pues entonces ¿de que se queja? Si al fin y al cabo, lo de V. sólo ha sido un preludio de «instrumentos» silbantes... claro que pudo adquirir caracteres de una sinfonía con acompañamiento del zapateado clásica o «metedura de remos», pero se impuso el buen sentido y se calmaron los ánimos.

Pero V. es joven o al menos lo parece, sírvale de experiencia y ya sabe que no está el horno para bollos — pasteles en este caso, — que han pasado los tiempos de los políticos cu-cos y maquiavélicos, — el último, el exconde de Romanones — de la política de componendas, del «juste-millien» y el pueblo quiere ver claro, pero muy claro Sr. Quintana, que para algo se arrancó el día 12 de Abril la venda que le cubría los ojos, refrenándole el día 28 de junio.

ENRIQUE MEDINA.